

Michael Grant

RIVAAL

Vertaling Erica van Rijsewijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Michael Grant
Oorspronkelijke titel: *Villain*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica van Rijswijk/TOTA
Omslagontwerp: Will Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3220 7
ISBN 978 94 027 5686 9 (e-book)
NUR 285
Eerste druk januari 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

In de dronkenmanscel

‘Hé, freak! Waar kijk je naar?’

De dronkenmanscel, waar alle dronkenlappen en junks in eerste instantie in werden opgesloten, was een groot vertrek, voorzien van een stalen bank die vastzat aan de muur. De vloer bestond uit kaal beton, dat iets schuin afliep naar het afvoerputje in het midden. Er was een enkel raam, met zowel tralies als dik gaas voor het vuile glas, dat geen enkel zonlicht of sprankje vrolijkheid binnenliet, maar alleen grimmig en grauw aan de buitenwereld herinnerde.

De muren van de dronkenmanscel waren in een misselijkmakende tint geel geverfd, de kleur van babykots, wat prima paste bij de stank van braaksel.

In het vertrek zaten misschien vijftien volwassen mannen, samen met de amper achttienjarige Dillon Poe, en Dillon voelde zich heel, heel beroerd. Zo beroerd als hij zich nog nooit eerder had gevoeld.

Is dit nou wat ze een kater noemen? O mijn god!

Omdat Dillon nu eenmaal Dillon was, zocht hij in gedachten al naar het eventuele grappige van de situatie. En dat was snel gevonden. Hij had het de vorige avond enorm op een zuipen gezet, nadat hij een kroeg was binnengelopen en als een cowboy in een oude film om een whisky had gevraagd. Omdat hij op dat moment geen keus of eigen wil had, had de barkeeper hem ingeschonken, en Dillon had het ene krachtige shotje na het andere

naar binnen geklokt, en... en het volgende wat hij wist was dat hij nu hier wakker werd met kloppende ogen en koppijn en een smaak in zijn mond alsof hij de vorige avond doodgereden beesten had gegeten.

Nee, geen doodgereden beesten; dat was te algemeen. Het was grappiger om specifiek te zijn. Een dode bever? Een dode opossum? Ratten ging net iets te ver. Een dode wasbeer?

Ja, een dode wasbeer. Hij had een smaak in zijn mond alsof hij de hele nacht op een dode wasbeer had gekauwd.

Het was een absurde situatie: een knul van achttien loopt een kroeg binnen. Net het begin van een grap waarin een priester, een rabbi en een imam een kroeg binnenlopen... Maar, moest hij vermoeid toegeven, zijn brein was nog niet helemaal toe aan grappen bedenken.

'Ik kaik helemaal nerregens na,' wist Dillon uit te brengen tegen de strijdlustige kerel, met een tong die aanvoelde als schuurpapier in een mond vol watten. Dillon ging rechtop zitten, wreef de slaap uit zijn ogen en kotste pardoes over het beton heen.

'Hé, man!' Dezelfde kerel die hem had uitgedaagd. Hij was een grote, sterk behaarde witte man, al kon je weinig van zijn huidskleur zien doordat hij onder de tattoos zat. Bij zijn ene ooghoek had hij zelfs een getatoeëerde traan, die aangaf dat hij een moord had gepleegd. Tussen zijn grijze plukken borsthaar was een grootse tatoeage van de Amerikaanse vlag te zien, waarop de sterren waren vervangen door swastika's. 'Wat mankeert jou, gast?'

Op wankelende benen stond Dillon op, zwakjes en diep ongelukkig.

'Door die kleine opdonder stinkt het hier als de hel!' zei Tattoo.

Dit was, vond Dillon, niet eerlijk: het had in de cel al gestonken naar kots en pis, en erger. Op de bank lag, met zijn gezicht omhoog, een man met een bruine vlek in zijn broek.

Tattoo kwam gewichtig naar hem toe gebeend, greep Dillon bij

zijn t-shirt en trapte hem tegen zijn knie. Dillon viel op de grond en kwam pijnlijk neer op het beton. ‘Opruimen die zooi, man!’

Watte? Wát? Hoe kon dit zijn gebeurd? Hoe kon hij hier zijn beland, op zijn knieën? Iets in hem raadde hem aan kalmpjes te gehoorzamen – de man was groter dan hij en had vrienden. Maar een ander deel kon, ondanks zijn zere hoofd door de alcohol, zijn mond niet houden.

‘Mag ik dan die zwabber op jouw kop gebruiken?’

Regel nummer één van stand-upcomedy: laat nooit iemand die je te grazen wil nemen de overhand krijgen.

Tattoo, wiens slappe peper-en-zoutkleurige haar best wel wat op een zwabber leek, keek hem met open mond van verbazing aan. Toen grijsde hij zijn al te witte en duidelijk valse tanden bloot. ‘Nou, ik geloof dat ik nu iemand een schop onder zijn kont ga geven, de eerste van de dag!’

Dillon sloot zijn ogen en focuste zich, en bijna meteen trok zijn zware kater weg en begonnen subtiele maar volkomen onmogelijke veranderingen zijn lichaam en gezicht te transformeren. Hij zei: ‘Had je het over een schop onder een kont of over “kus m’n kont”?’

Dat kwam hem op een harde trap te staan die bedoeld was voor zijn buik, maar die op zijn arm belandde, zodat zijn hand in de plas van zijn eigen kots terecht kwam. Aan de andere kant: de pijn van zijn kater trok snel weg.

Wat een hele opluchting was, maar niet echt waar het om ging. Waar het om ging was dat Dillon Poe aan het veranderen was. Lichamelijk. De verandering was eerst subtiel en vooral zichtbaar aan zijn ogen, die van bruin een soort matgouden kleur aannamen. Zijn pupillen vernauwden zich en vormden smalle verticale spleetjes, als uitgerekte ruitvormen. Zijn haar leek zich terug te trekken in zijn hoofd, dat nu aan de achterkant uitzette en taps toeliep in een versie van zijn eigen gezicht, ingebed in het groen van verse lentebloedjes.

Dillon was op de hoogte van de lichamelijke verandering, of dat dacht hij althans. In een spiegel in een kroeg had hij een angstaanjagende glimp van zichzelf opgevangen en had hij tussen de flessen drank door een reptielenversie van zijn eigen gezicht gezien.

Maar hij was ook gaan denken dat deze slangachtige versie van hemzelf anderen eerder fascineerde dan afstootte. De paar mensen wier reactie hij had kunnen peilen leken hem in elk geval aantrekkelijk te vinden, boeiend zelfs. Ze starden hem aan, maar niet vol afgrijzen. Zelfs zijn celgenoten in de dronkenmanscel deinsden niet geschrokken of vol walging achteruit, maar hieven geboeid en als betoverd hun gezicht naar hem op.

Dillon was niet in een vrolijke of ruimhartige stemming. Kennelijk had hij het de vorige avond voor zichzelf verknald en verraden dat hij een mutant was. En nu zat hij in een kooi met mannen die hem stuk voor stuk gemener en groter en stoerder voorkwamen dan hijzelf was – nou ja, afgezien dan van die jankende toerist in die chino en dat kanariegele poloshirt. Maar dat deed er niet toe, want Dillon Poe – deze hypnotiserende, slangachtige versie van Dillon Poe – was zeer zeker in staat om met Tattoo af te rekenen.

Dillon keek vanaf de vloer op naar de man en zei: 'Ruim jij het maar op, stoere bink. Beter nog: lík het maar op. Begin maar bij mijn hand.'

Zonder aarzeling stak Tattoo zijn tong uit en begon aan Dillons schubbige groene hand te likken, even gretig als een hond die zijn baasje begroet. Het was fascinerend om Tattoos waterige oogjes te zien, de uitdrukking van volkomen onbegrip, de gealarmeerde woede, de... machteloosheid. De paniek die hij niet onder woorden wist te brengen.

'En lík nou die troep op de vloer op,' zei Dillon. Prompt liet Tattoo zich op zijn handen en knieën zakken. Hij zei: 'Ik heb hier geen zin in!,' maar toch boog hij zonder te aarzelen zijn hoofd,

waarbij zijn lange grijze haar door de smeerboel sleepte, en hij begon te likken als een hond die zich op een hapje stort dat hem vanaf de tafel wordt toegeworpen.

De hele kamer bleef stokstijf staan of zitten. Hier konden ze met hun pet niet bij. Zo met z'n allen leken ze wel een olieverfschilderij, met hun openhangende monden, grote ogen en ongelovige gezichten. Eén man kreunde: 'Is dit een hallucinatie? Is dit echt? Zie ik dit echt?'

Dillon ging staan – zijn van vorm veranderde lichaam was wat gespierder en een paar centimeter langer dan zijn echte lijf en zag er atletischer uit – en keek in de ogen van Tattoos twee maten, die strijdlustig maar zenuwachtig op hem afkwamen.

De ene zei: 'Hé, Spence, kom op, man, hou daarmee op! Sta op! Weg van die zoi!' Hij trok aan het shirt van zijn partner, maar Tattoo – alias Spence, kennelijk – bleef maar aan het braaksel likken. Hij kón helemaal niet stoppen. Hij probeerde iets te zeggen, maar stootte alleen maar onverstaanbaar gegrom uit; het praat nou eenmaal niet zo makkelijk met je mond vol met andermans kots.

De andere gast beet Dillon toe: 'Wat heb je met hem gedaan, malloot?'

'Ik ben niet in de stemming om met me te laten sollen,' zei Dillon.

Ook zijn stem was nu ietsje anders. Zijn normale stem was iets te hoog om ooit gezaghebbend te klinken, en hij sliste enigszins. Maar deze stem? Deze stem was als een muziekinstrument in de handen van een meester. Deze stem overtuigde, kon mensen stroop om de mond smeren en verleiden.

De man bleef fronsend staan, waarna hij in verwarring zijn hoofd schudde, voordat zijn woede terugkeerde. 'Het kan me geen reet schelen in wat voor bui jij bent, freak!'

Dillon keerde zich naar de man, die jonger was dan Spence en het uitgemergelde lichaam en de rotte tanden van een junk had.

Hij had heel wat beledigingen over zich heen laten gaan, maar die ene, 'freak', had hij in zijn jonge leven iets te vaak gehoord, zowel op school als thuis.

Freak omdat hij geen vrienden had.

Freak omdat hij lichamelijk zo onhandig was.

Freak vanwege de manier waarop hij naar meisjes keek die niets met hem te maken wilden hebben.

Freak omdat hij de enige van vijf kinderen was die niet van wandelen en trektochten en van kamperen en fietsen hield, en al die andere lichamelijk vermoeiende vrijetijdsactiviteiten waar ze bij hem thuis zo dol op waren.

Freak omdat hij dagenlang in zijn kamer kon zitten kijken naar stand-upcomedians als Louis, Maron, Frankie Boyle, Seinfeld, Chris Rock, Jeselnik, Jimmy Carr, en de paar video's van de stamvader van de stand-up, Richard Pryor.

En natuurlijk ook freak omdat hij een overlevende was van wat mensen de Perdido Beach Aberratie noemden, maar wat voor Dillon net als voor alle andere overlevenden de FAKZ was.

'Gast,' zei Dillon, 'waag het niet me ooit nog freak te noemen.'

'Oké,' zei de junk.

'Beloof je dat?'

De junk fronste en grimaste, maar zei: 'Dat beloof ik.'

En daar had Dillon het bijna bij gelaten. Bijna. Maar in Dillons leven wemelde het van de keren dat hij bijna deed wat verstandig of slim of goed was. Een heleboel bijna-keren, en even vaak 'wat kan mij het ook schelen'. 'Wat kan mij het ook schelen' was van die twee altijd de grappigste optie.

De waarheid was dat hij wel genoot van de angst in al die ogen om hem heen. Angst en verwarring en onbegrip, tot uitdrukking gebracht in fronsen, gemompel en het soort dreigingen dat bedoeld was om door degene die bedreigd werd gehoord te worden: de dreigingen van lafbekken.

Ja, dacht Dillon, jullie losers kunnen maar beter flink bang

voor me zijn. Elke keer dat je ademhaalt, doe je dat alleen omdat ik het toesta. Er verscheen een akelig glimlachje om zijn lippen.

‘Ik weet niet zeker of ik je wel kan vertrouwen,’ zei Dillon. ‘Laten we daar zekerheid over zien te krijgen, oké? Laten we zorgen dat je nooit meer mij of iemand anders uitscheldt. Bijt je tong doormidden.’

Er ging een kramp door de kamer. Ze bogen zich naar voren; ze konden het niet geloven, maar waren helemaal betoverd. Er zat tenslotte een stoere kerel de vloer te likken, als een hond die elk beetje van zijn voer wil opschrokken.

‘Je kunt niet bevelen dat ik... uchhh gghrr kunt niet...’ zei de junk.

‘Sorry, ik volg je niet helemaal,’ zei Dillon wreed.

De junk concentreerde zich tot het uiterste; dat zag je wel aan zijn gezicht. Hij wilde weerstand bieden, maar besteedde er meer energie aan te gehoorzamen. Zijn kaakspieren spannen zich aan tot de aderen in zijn hals opbolden. Bloed sijpelde uit zijn mond.

‘Jezus christus!’ riep iemand. En toen: ‘Bewakers! Bewakers!’

‘Schuif je kaken heen en weer, en dan hard bijten,’ zei Dillon. Er klonk een misselijkmakend geluid toen de verkleurde tanden het kraakbeen vermorzelden, en Dillon zou misschien hebben gezegd dat de man nu wel kon stoppen als hij de swastikatattoo op de arm van de junk niet had gezien.

Geen genade met nazi-junks.

‘Hé, kun je “Sieg Heil” zeggen?’ vroeg Dillon.

Het bloed stroomde nu uit de mond van de man. De tranen biggelden uit zijn ogen en het snot sijpelde uit zijn neus. Verschrikt keek hij Dillon aan, wanhopig en doodsbang.

‘Kom op, stoere, zeg eens “Sieg Heil”’

‘Ssnk thtj. Stnch ccchuch...’

Er begonnen nu meer gevangenen geagiteerd te schreeuwen,

sommigen met grote ogen en gefascineerd, anderen verbijsterd, misselijk zelfs. En Dillon was misselijk op een manier die niets met zijn kater te maken had. Het gevoel had iets elektrificerends, maar in beide betekenissen van het woord. De kracht ervan was een schok, en omgekeerd werd hij erdoor geschokt. Het leek onmogelijk, volkomen godsonmogelijk, en toch kon hij tanden over kraakbeen horen schuren... Zo zou het leven niet moeten zijn, hield hij zichzelf voor. Dit kon niet waar zijn. Of wel?

‘Bewakers! Bewakers!’ De kreten klonken steeds hysterischer, en mannen bonkten tegen de tralies, wat Dillon allemaal wel best vond. Hij wilde juist dat er bewakers zouden komen, want hij was er meer dan klaar voor om hier op te stappen.

Er kwam een gezette bewaker aangestiefeld, haar gezicht een masker van vermoeide onverschilligheid. Ze wierp een blik op de traliedeur en drukte meteen de knop van haar radio in. ‘Versterking naar de dronkenmanscel! Alle hens aan dek! We hebben een incident!’

‘Doe het hek open, bewaker,’ zei Dillon op kalme en honingzoete toon.

De bewaker graaide naar haar sleutels, vond de goede en draaide net het slot open toen er twee andere bewakers door de gang gerend kwamen, met helmen op en wapenstokken en stroomstootwapens in de hand.

‘Maak alle hekken open, alle deuren. Nu!’ zei Dillon, en hij hoorde het gerammel en gezoem – al het lawaai dat gepaard ging met het openen van de deuren. Hij stond in de deuropening naar de bewoners van de cel te kijken, die voor hem terugdeinsden.

Het was een merkwaardig moment, en het drong tot Dillon door dat dit het einde van het ene leven was en het begin van een ander. Het was net alsof er een of andere reus, een tot leven gewekte slachter – die vagelijk deed denken aan Terry Gilliam – zo-

maar ineens uit de lucht was komen vallen en met een gezaghebbend *kabam* had besloten dat het leven nu was verdeeld in ‘voor de dronkenmanscel’ en ‘na de dronkenmanscel’.

De enige weg was nu vooruit.

Dat kon weleens een slogan worden. Die moest ik maar eens uitbouwen.

Pas twee dagen geleden had hij beseft hoeveel macht hij bezat. Eerst had hij die macht voorzichtig uitgeprobeerd op een van zijn broers. Vervolgens op zijn vader, een tikje minder voorzichtig, maar toch de hele tijd op manieren die niets verraadden en geen argwaan wekten. Hij was van plan geweest eerst eens goed over de kwestie na te denken voordat hij zou besluiten hoe hij die macht kon gebruiken, als hij dat al zou doen. Het eerste waar hij aan dacht was om zijn vermogens aan te wenden om wat podiumtijd bij de LA Comedy Club te krijgen, die zich ondanks de naam hier in Vegas bevond, en niet alleen maar op een avond waarop iedereen naar de microfoon mocht stappen. Maar dat leek iets vrij kleins voor zo'n enorme macht.

Maar als je je macht niet gebruikte, had het weinig zin dat je die had, en het had geen zin om hem te gebruiken als je er zelf niet beter van werd. Toch? Daar draaide het in het leven tenslotte toch om? Om het beste te doen voor jezelf, en misschien voor een paar mensen die loyaal aan je waren? En om af te rekenen met twijfelaars en haters en vijanden?

Toen was hij echter gedumpte door zijn vriendin Kalisha, wat hem bepaald geen gebroken hart opleverde. Hij kon haar amper verdragen – het gevoel voor humor van die meid ging niet verder dan slapstick – maar toch had hij zich vernederd gevoeld. Ze gingen nog maar twee weken met elkaar, en ze was zijn eerste vriendinnetje. Binnen de context van de eindexamenklas van de Palo Verde High School zou hij opnieuw de status krijgen van een volstreekte loser. De freak van wie niemand hield.

Dillon kon niet goed met vernederingen omgaan; die trok hij

gewoon niet, zoals hij het in de FAKZ ook niet had getrokken. Daar was hij niet meer geweest dan een knul van dertien zonder bijzondere vermogens. Hij had op de akkers moeten werken, de vleetende wormen moeten trotseren die ze ‘zekes’ noemden, en urenlang kolen moeten oogsten in de brandende zon – tenminste, als hij iets te eten wilde krijgen. De kids met vermogens – Sam Temple en zijn groepje, Caine Soren met zijn maten – hadden Dillon nooit als iets anders behandeld dan als een lastpost, de zoveelste mond om te voeden, de zoveelste zonder vermogens die niets voor elkaar kreeg en zich alleen maar liet rondcommanderen door Albert en Edilio en Dekka, de big shots. De zoveelste nitwit die, als hij zich zou begeven in de immer woedende oorlog tussen de facties van Sam en Caine, er kreupel of dood uit zou komen.

En vervolgens, na de FAKZ, waren zijn ouders naar Las Vegas verhuisd. Hij had het fijn gevonden dat zijn internet daar ineens stukken sneller was, en hij had het bestaan van het darkweb ontdekt: de sites waar je illegale drugs en wapens kon kopen, en zelfs afspraken kon maken met huurmoordenaars. En daar had hij iemand getroffen die beweerde brokstukken te verkopen van de ‘Magische Steen van Perdido Beach’. Zo stond het tenminste in de advertentie. Honderd dollar voor een kleine dertig gram, te betalen in bitcoins. Hij was ervan uitgegaan dat het nep was, maar waagde toch een poging, en ja hoor: de post had een steenscherf gebracht. Die had hij een volle maand onder zijn kussen bewaard, waarna hij concludeerde dat hij niet werkte, en hij had de steen al bijna weggegooid, toen iets hem zei dat hij nog één laatste ding moest proberen.

De keukenmachine had hij bijna geruïneerd. En hij had de klus moeten afmaken met een vijzel en stamper, zodat het steengruis meer naar het basilicum smaakte dat er daarvoor mee was fijnge-malen. Toch had hij het ingenomen.

En de volgende dag had hij zijn broer dingen laten doen, en

zijn zus drie keer een andere trui laten aantrekken, en hij had zijn vader online laten gaan en een nieuwe en dure VR-headset laten bestellen.

Maar later op diezelfde dag had hij hooglopende ruzie met zijn moeder gekregen en was hij het huis uit gestormd, en hij had een langsrijdende automobilist opgedragen hem naar de TGI Fridays te brengen, waar hij de barkeeper met zijn nieuwe slangenstem te verstaan gaf dat hij hem een borrel moest inschenken. Dat was duidelijk een foutje geweest, want in lave-loze toestand bezat hij blijkbaar geen enkele macht, en het gevolg was dat hij in deze dronkenmanscel was beland en hier nu in het openbaar zijn macht liet gelden. Er zou een video-opname van de cel worden gemaakt, een video die duidelijk zou maken dat hij een mutant was, een van de zogeheten 'uit rots geboren', dat wist hij wel zeker, wat politie betekende, en in-hield dat Joost mocht weten wat voor overheidsinstellingen zijn naam, adres en foto zouden krijgen, en erger nog: het meest recente rapport van zijn psychiater, die borderline bij hem had geconstateerd – wat psychtaal is voor 'freak'. De FBI zou voor de dag ten einde was zijn 'bekende relaties' hebben verhoord, en tegenover een jongen of een meisje zouden die met hun ogen rollen en al die oude verhalen weer ophalen over Dillon de loser, Dillon de freak, de Dillon die-het-nog-nooit-had-gedaan.

Heel slechte timing, heel slechte planning. Eerst had hij zijn macht nog niet voor gewelddadige doeleinden ingezet, en nu hij dat wel had gedaan, kon hij ervan op aan dat hij niet vriendelijker behandeld zou worden dan het schepsel dat de Golden Gate Bridge aan stukken had gescheurd, of de monsters die de haven van Los Angeles hadden opgeblazen.

Het rotte boven- en ondergebit van de junk raakten elkaar eindelijk, en hij spoog een homp bloederige derrie op de grond die veel weg had van een stuk kalfslever. Tattoo, nog steeds op zijn

handen en knieën, keek Dillon vragend aan, alsof hij van hem wilde weten of hij het vlees ook moest opeten.

Ja, het leven zou voortaan in niets lijken op het leven dat hij tot nu toe had geleid.

Maar ja.

‘Ik ben hier weg, dames en heren,’ zei hij. ‘Jullie waren een geweldige publiek, maar...’ Hij grijnsde toen het oude deuntje van The Marx Brothers hem weer te binnen schoot, en hij zong: *‘Hello, I must be going. I cannot stay, I came to say I must be going...’*

Er kwam geen applaus. Hij had ze aan het lachen kunnen maken en kunnen zorgen dat ze in hun handen klaptten, maar nee, sommige dingen waren heilig, en hij zou zijn gelach op de moeilijke manier verdienen, de juiste manier. Alle mensen die hij bewonderde waren op de middelbare school freaks geweest, en later werden ze door iedereen bewonderd en bemind, en waren ze rijk geworden.

Louis C.K.: 25 miljoen dollar netto.

David Letterman: 400 miljoen dollar.

Jerry Seinfeld: 800 miljoen.

‘Doe-doei!’ zei hij met een vrolijk zwaaitje. Toen, bij nader inzien: ‘O, je kunt nu wel stoppen met de vloer te likken.’

En na die woorden liep Dillon Poe – de 1.85 meter lange en zonder meer naïeve Dillon Poe – de traliedeuren van de cel door, door de gang naar de open veiligheidsdeur, langs bewakers die hij zonder een woord te zeggen het zwijgen oplegde, langs de sfeerloze wachtkamer van de gevangenis, naar de hal van het gebouw en vervolgens het stralende zonlicht van Las Vegas in.

Een knappe jonge voorbijgangster keek nog eens goed naar hem op een manier waarop ze zeker niet hoorde te kijken naar een groen schubbig wezen met gele ogen, en hij nam haar complimenteuzen blik met een dankbaar glimlachje in ontvangst.

Zou ik dat hele slangengebeuren in mijn act kunnen verwerken?

In Vegas was het halverwege de ochtend. De lucht was alleen

nog maar warm, niet verzengend heet, maar het zonlicht was verblindend, in schril contrast met wat Dillon vanbinnen voelde. Want hij had weer visioenen, net als de vorige keer dat hij was veranderd. Of nou ja, misschien geen visioenen, maar een soort stemmen. Alleen zeiden die stemmen nooit iets.

Nee, niet echt visioenen of stemmen, besepte hij, maar eerder de sensatie te worden gadeslagen, compleet met tintelingen in de nek. Het was meer dan alleen de vage onrust die je kunt voelen wanneer je denkt dat iemand op straat naar je kijkt. Dit voelde zowel echter als vasthoudender, en toch was er geen wijs uit te worden. Het was net alsof er ergens in zijn hoofd een publiek zat dat in het pikkedonker doodstil toekeek hoe hij op zijn eigen persoonlijke podium zijn act opvoerde.

Dillon was een jongen met een empirische inslag, die niet veel moest hebben van mystiek of zelfs maar geloof. Hij testte dingen uit. Hij zocht naar waarheid, want alle beste komieken handelden daarin. Het donkere en stille publiek had, vermoedde hij, iets te maken met de veranderingen – het ‘morferen’, zoals hij het had horen noemen. Dus nu testte hij die hypothese uit door te demorferen: door zijn weinig indrukwekkende menselijke gestalte weer aan te nemen. En ja hoor: het onzichtbare publiek verdween.

‘Huh,’ zei Dillon, wat een langslowende dakloze als een uitnodiging zag, en hij hield een viezig bekertje van piepschuim naar hem op.

‘Sorry, ik heb geen geld,’ zei de nu normaal uitziende Dillon.

Geen geld, maar alleen macht. Dillon was echter cynisch genoeg om te begrijpen dat, zoals materie en energie in wezen een en hetzelfde zijn, dat ook opgaat voor geld en macht. Hij kon iedereen alles laten doen. Alles. Wat betekende dat hij alles kon krijgen wat hij wilde.

Hij, Dillon Poe, de FAKZ-overlevende van wie niemand zich ooit iets aantrok, kon weleens de machtigste persoon van de hele

wereld zijn. Met dat in gedachten stelde hij zichzelf de vraag: en wat nu?

En het antwoord luidde: wat je maar wilt, Dillon, wat je maar wilt. De enige kant die hij nu op kon was vooruit.